

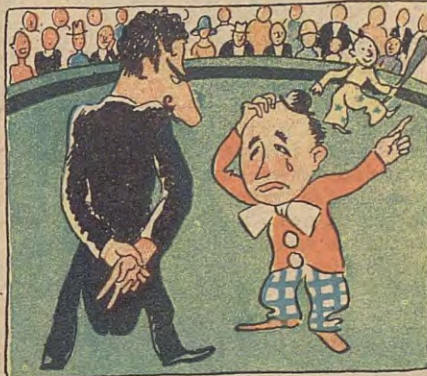
WPROLETT

SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'«EN PATUFET»

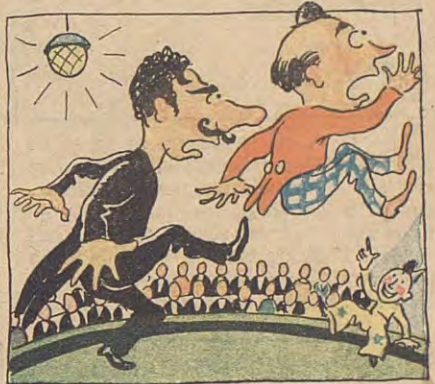
QUI GEMEGA JA HA REBUT!

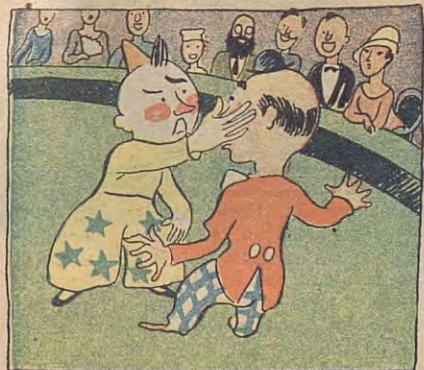
Es inútil que el pacífic Toni, fugint dels jocs violents, s'entretengui tocant dolces melodies; ell ha de rebre d'una manera o altra.

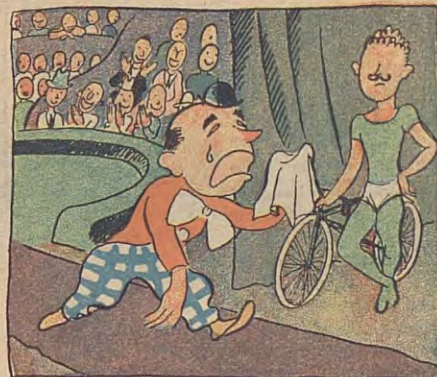
I també és inútil que es queixi o que protesti...

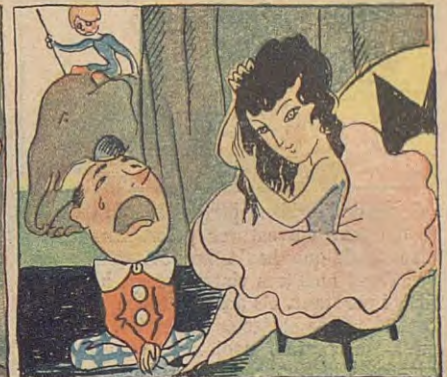
...puix aleshores rep més. I encara més inútil és...

...que demani explicacions, perquè és quan rep de valent.

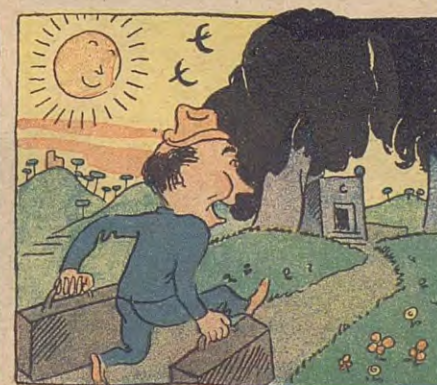
Podeu comptar, doncs, el seu desesper en veure que no pot sortir de rebre.

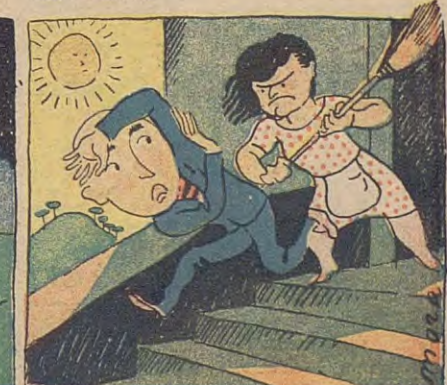
La gràcil «ecuyère», però, li dona bons consells. li diu que deixi l'ofici i que no faci més de tonto, puix ja se sap que els tontos han de rebre.

I així ho fa el nostre Toni, no vol ésser més tonto, no vol rebre més, vol viure amb pau i tranquil·litat, deixarà l'ofici i se n'anirà a casa, amb la dolça esposa.

I pel camí no fa més que somiar amb la felicitat que l'espera. Evidentment, un cop lliure del mastegot, tot li apar més bell, més bonic, tot li somriu...

...tot, menys la seva dona, que en saber que ha deixat l'empleu, el rep amb una tan formidable quantitat de garrotades, que, cames ajudeu-me, se n'entorna al Circ, a rebre, però més de per riure.

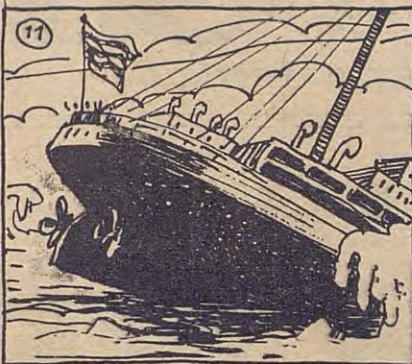
:: :: Aventures a baix zero :: ::

Text de J. FECIT

Dibuixos d'en MIRET

De seguit els passatgers es penediren d'haver estat tan imprudents de prendre part en una excursió que, per a divertir-se, implicava tan perill, però ja no era temps de tornar eudarrera, sinó de procurar salvar-se. I semblava que era qüestió de fer-ho prestament perquè l'aigua invadia implacablement l'interior del vapor. Es procurà

isolar la proa per mitjà de tabics interiors, però l'aigua, invadint la proa, feia que la popa s'anés aixecant fins que les hèlixs quedaren fora de l'aigua inútils per avançar, de manera que allí s'havien de quedar. Amenaçant amb una pistola, el capità obligà tots a fer les coses amb ordre. Les canoes automòbils i les barques de rem ana-

ren transportant els passatgers tan ben equipats com podien a una illa de gel que era a unes dues milles del vaixell sinistrat. Anant fent viatges, tots els passatgers quedaren relativament en seguretat per a poder esperar fins a dues setmanes que el «Krassin» o altre vapor d'auxili anés a recollir-los. Un cop en seguretat, en Peret

s'alegrà de l'incident perquè això li permetia d'actuar d'aventurer polar. En la mateixa tenda que havia improvisat el pare d'en Peret amb tres viatgers més, hi havia Tom, i per tant, els dos s'omplien mutualement el cap de projectes fantàstics. Un d'aquests disbaratats projectes, va ésser de proveir-se bé i anar a la recerca d'Amundsen i Guilbaud, escapant-se de la tenda

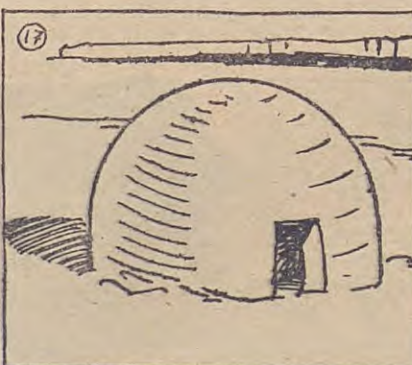
quan els altres dormissin. Amb una làmpara de pila il·luminaren l'escena d'acumular en una maleta totes les provisions i materials que cregueren conuenients per a poder emprendre amb èxit la seva expedició heroica. Quan tingueren els bultos fets empengueren l'excursió en direcció nord-est, amb un fred esgarrifós, però ben guardat sota els abrics de pells i les botes de goma

fins als genolls. Començaren caminant amb delit, més que res, de moment, per allunyar-se del campament. La brúixola no la deixaven de vista, i amb gran escrupulositat marxaven sempre al nord-est; com qui va a Canaletes segur de trobar-hi el quiosc, ells anaven convençuts de trobar a Amundsen al nord-est, sempre al nord-est! Caminant pel gel no tenien fred. El sol, sense

arribar a amagar-se, tornà a aixecar-se en l'espai, de manera que la nit no passava d'un crepuscle d'un parell d'hores. Parell d'hores que ells aprofitaren per a evadir-se. Es trobaven damunt el paral·lel 85, més al nord de les terres de Francesc Josep, al meridjà 63. A les tres hores de marxa feren un alto per reposar i menjar un xic. En reprendre la caminada, ho feren ja amb mar-

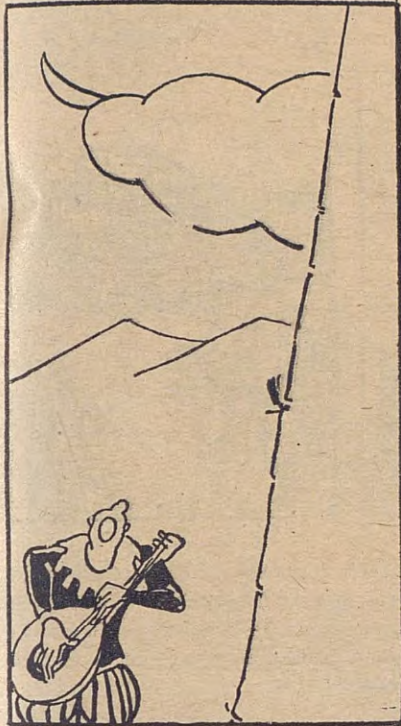
xa més moderada, perquè el caminar pel glaç és fatigós, malgrat les ragueres. A les tres hores més de marxa hagueren d'improvisar-se Nanuks per a construir-se una volta i amagar-s'hi tot seguit perquè el temporal de neu anava a descapdellar-se de l'un moment a l'altre, i sort tingueren d'adonar-se'n a temps, perquè d'altra manera no n'haurien pas sortit, ja que una tenda

de roba l'hauria fet volar com una fulla. Per la finestreta de glaç veien a fora, es a dir, sols veien una resplendor blanca. Amagats allí provaren de fer un forat al pis, i després de molta estona i de rellevar-se la feina, trobaren aigua, però aigua salada. Un ham a l'extrem d'un fil, i tindrien la pesca a casa.

(Seguirà.)

Obsequi feixuc

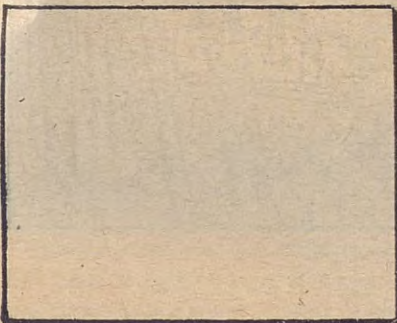
Al dessota del balcó
canta un pobre trobadó.

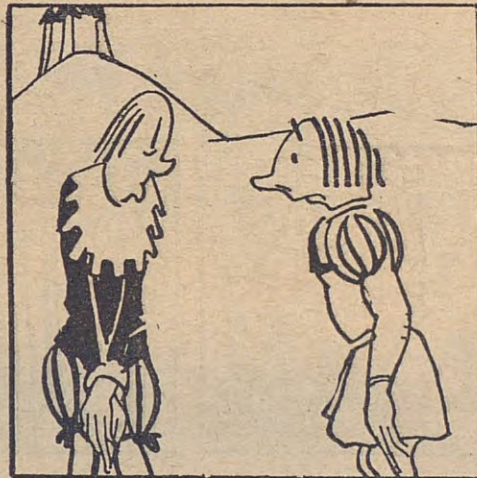
Bellamor ni se l'escolta
perquè el troba poca-solta.

—Oh, donzella Bellamor,
no em voleu tirà una flor!

Retut i deseparat
el trobadó se n'ha anat.

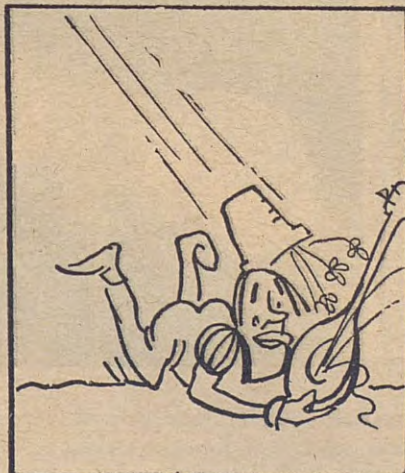
Un company seu, li digué:
—Veuràs com jo ho lograré.

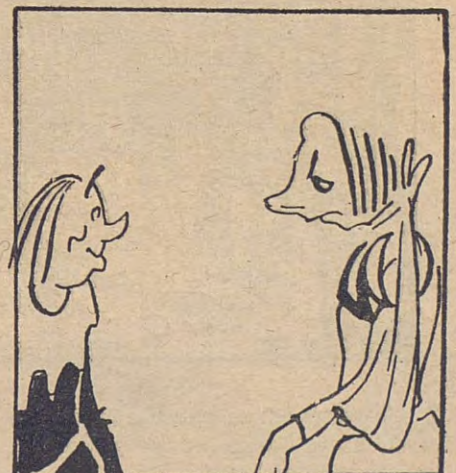
Té una veu de regadora
que sembla un ase quan plora.

Bellamor surt enutjada
per aquella serenada.

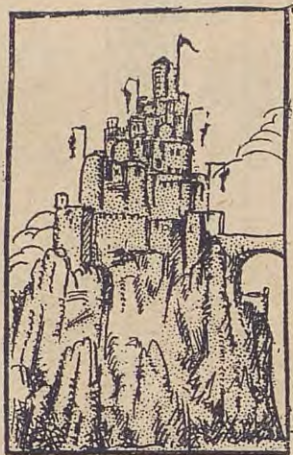
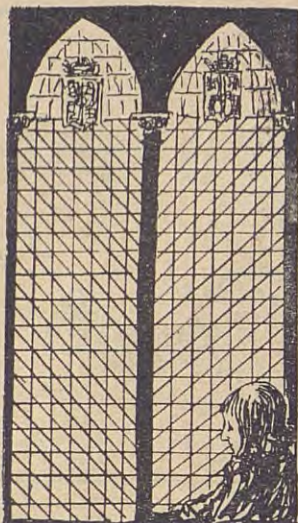

I perquè acabi ben prest
li tira pel cap un test.

—Què, ¿la flor ja t'ha tirat?
—Dotze, amb el test enganxat!

La teranyina

Al príncep Gentil li plaïa de passar-se llargues hores darrera els finestrals del castell, mirant a la llunyania. Però sempre que ho feia, veia en algun recó de la vidriera una o més teranyines, i s'enutjava. — ¿Per què serveix aquesta cosa tan fastigosa?, preguntava al seu preceptor. — No entenc per què Déu crià una bèstia tan molestosa i lletja com és l'aranya! — Passaren els anys, el príncep es féu gran i en el regne hi hagué una revolta. Un poder s'baró, senyor d'un castell inaccessible, s'erigí en dèspota i començà de penjar gent. — El nostre príncep eixí al cap d'un exèrcit a castigar l'usurpador, però les forces d'aquest eren molt més grans.

La batalla fou formidable. Durant tot un dia, l'estrepid de les armes, la polsaguera, els crits i els gemecs, ompliren de desolació aquella plana fins que al vespre, el príncep, se'arat dels seus partidaris, hagué de cercar refugi en un bosc, sentint a prop seu les petjades dels enemics que el perseguïen.

Es veia ja perdut, quan albirà una petita cova en la qual entrà a cercar refugi i reposar de la seva gran fadiga. — I veus aquí que, mentre s'estava dintre, una aranya tancà l'entrada amb la seva enorme teranyina. De moment, el príncep sentí renàixer el seu antic horror a aquestes bestioles, però després oí al defora les veus dels seus perseguidors, que deien:—No pot ésser aquí dins, perquè per entrar hauria d'haver romput la teranyina. — I allunyats els enemics, el príncep reconegué amb gratitud que Déu ha fetes útils i bones totes les coses.

MITOLOGIES ARBITRÀRIES

I

L'ORÍGEN DELS CENTAURES

En el cas dels centaures, heus ací el que es conta:

Ja en el temps de la Grècia arcaica hi havia homes brutals que maltractaven les bèsties. Centauron, el carreter, apallissava sens pietat el seu pobre cavall, moltes vegades per faltes de les que ell mateix, el carreter, en tenia la culpa. Oimés, mentre feia servir la tralla, la seva llengua no cessava de posar a Júpiter i altres déus i dees de l'Olimp com un drap brut.

El pare dels déus arribà a cansar-se de tant aldarull i pensà en castigar el brutal i groller personatge. Un llamp hauria estat malaguanyat... calia trobar un càstig que cognés sense fer massa honor al culpable.

La suprema intel·ligència de Júpiter aviat va trobar el que convenia. I Centauron veié amb esglai que el cavall i ell es fonien en una sola peça en la qual el cavall havia perdut el coll i el cap, i ell, en canvi, les cames. I quan va estar llesta la metamorfosis va sentir la veu de Júpiter,

«Centauron, ara ja ets u amb el teu cavall! Pots apallissar-lo tan com vulguis!»

Si avui dia poguessin fondre's amb el seu cavall l'enorme número de carreters que el maltracten, pels nostres carrers no hauríem de presenciar les repugnants escenes que s'hi donen tot sovint. Perquè aleshores els carreters es ventarien cops a les pròpies anques, i... caram!, penso que ja anirien amb més comptel. Es fama que el Centauron del nostre conte, cada vegada que alçava el braç, endut pel seu mal geni, el tenia una estona en l'aire i... després el deixava baixar amb tota suavitat.

Els escacs

I
A l'Índia hi hagué un rajà orgullós i fatxender que sense cap conseller pretenia governar.

II
Un bramà de molt sabé, coneixent del rei la flaca, per lliurar-lo d'eixa taca, dar-li lliçó resolgué.

III
Després de molt estudiar inventà un joc complicat al seu rajà dedicat, i «escacs» el va anomenar.

IV
Presentà al rajà aquell joc, i va demostrar-li amb ell que sens soldats i consell un rei fa no-res, o poc.

V
En jugar-hi, clar veié el rei, que si no el salvaven els súbdits, el derrotaven sos enemics com si rē.

VI
—Excel·lent lliçó m'has dat— digué a l'excel·lent bramà.
—Demana, que et vull premia.
—Doncs poseu-me un gra de blat...

VII
...al primer quadre, dos al segon, quatre en el tercé, vuit al quart, setze al cinqué i doblant fins al final.

VIII
—Concedit— digué el rajà, però quan son tresoré el regal pagar volgué, que era impossible comptá.

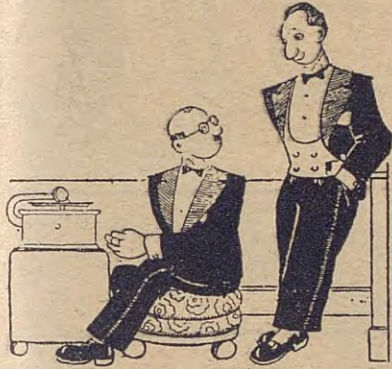
IX
I el bramà al rei li va dir que abans de prometre res, amb molta calma comptés si ho podria o no complir.

El pont i els xinesos

Al Celestial Imperi del Mig, al mig del celestial Imperi, hi havia un històric i rònec poblet anomenat Tai-Tong, habitat per un miler de xinesos amb cua, ombrel·la i trajo de seda groga.

A Tai-Tong tenien un riu, un riu d'aigües abundoses i saludables, que separava el poblet dels arenys i conreus de l'altra ribera.

Per travessar aquest riu amb comoditat

—Aquest gramofon deu ésser estranger perquè parla l'anglès molt bé.

(De *Pèle-Mèle*.)

els tai-tongins en èpoques reculades, havien obtingut de Gengis Khan, el sobirà mongol, que es construís un pont. Ara, però, el pont estava molt revellit i en estat llastimós.

Tai-Tong en pes reclamà a les seves autoritats que arreglessin el pont. Però sense diners no es pot fer res. I a Tai-Tong no n'hi havia.

Per això, les autoritats locals escrivir un llarg memorial al Gran Mandari del Botó Roig, el qual en féu un altre al Gran Mandari del Botó Verd i aquest al Gran Mandari del Botó Groc, el qual trameté l'afer als ministres i aquest a l'Emperador.

L'Emperador justament es trobava que tenia diners de sobres en el seu tresor, i a més a més estava de bon humor. Per això fou que donà ordre als seus ministres de remetre 200.000 taels a Tai-Tong per reparar el vell i històric pont de Gengis-Khan.

Heus aquí el text del decret:

«El Fill del Cel, Germà del Sol i de la Lluna, Senyor de l'Imperi del Mig i de tots els qui l'habituen, amo dels vint-i-quatre parassols grocs i habitant a la Ciutat Prohibida, per ma clemència ordeno que siguin entregats per la via ordinària 200.000 taels a la molt fidel i antiga vila de Tai-Tong, centre del nostre Imperi, per a ésser utilitzats en la reparació del pont que nostre diví antecessor Gengis Khan cregué oportú edificar.

Donat a la Ciutat Prohibida el dia qua-

tre del mes sisè de l'any octau del nostre gloriós regne. Segellat amb l'anell del Dragó Verd i tramès a cura del Gran Mandari del Botó Groc.»

El Gran Mandari del Botó Groc, en rebre la imperial missiva, la besà tres vegades, s'agenollà davant d'ella i es cobrí el rostre amb el mantell.

Després prengué una ploma de pavó, i escriví la lletra següent:

«El Gran Mandari del Botó Groc, senyor de les illes i dels confins de l'Imperi, fa assaber al seu germà petit el Gran Mandari del Botó Verd, que el Fill del Cel, Germà del Sol i de la Lluna... etc., li ha tramès la quantitat de 50.000 taels perquè els remeti per la via ordinària a Tai-Tong, per a reparar el vell pont de Gengis Khan... etc.»

Quan el Gran Mandari del Botó Verd rebé aquesta lletra, després de fer-li els acataments de rúbrica, escriví la següent:

«El Gran Mandari del Botó Verd, governador de les províncies, comunica al seu germà petit el Gran Mandari del Botó Roig, que el Gran Mandari del Botó Groc li ha tramès de part del Fill del Cel... etc., la quantitat de 20.000 taels perquè els faci anar per la via ordinària a Tai-Tong per a reparar el pont... etc.»

El Gran Mandari del Botó Roig escriví a les autoritats de Tai-Tong:

«El meu germà gran el Gran Mandari del Botó Verd, em remet de part del Fill del Cel... etc., la quantitat de 5.000 taels per a la reparació del pont de Tai-Tong.»

Les autoritats de Tai-Tong feren venir davant elles l'arquitecte de la població i li entregaren 1.000 taels perquè procedís immediatament a la reparació del pont.

L'arquitecte manà de seguit al seu capataç de fusters que reparés el pont de Tai-Tong, i per a les despeses li donà 280 taels.

El capataç de fusters féu anar a arre-

glar el pont dos operaris seus, als quals donà 80 taels per deixar-lo com nou.

Els dos operaris compraren cordes i fustes per va'or de 5 taels, i endegaren una mena de barana perquè la gent no caigués del pont amb tanta facilitat.

Arribada la nit, un barquers del riu que havien vist la facècia, s'apoderaren de les cordes, i uns gitanos s'endugueren les fustes per fer foc.

Això sí, per la via ordinària arribà un missatge al Fill del Cel... etc., fent-li assaber que, mercès a la seva magnificència, el pont de Tai-Tong havia estat reparat.

Avantpassat econòmic

A casa d'un antiquari hi va entrà un aficionat que demanà pren d'un quadro bastant antic en el qual hi era pintat un vell noble del temps del rei Carles IV.

—Cent duros—féu l'antiquari.

—Vuitanta—li contestà el comprador. Llarga estona estaren regatejant, però ni l'un apujava ni l'altre volgué abaixar, de manera, que aquell quadro a la botiga restà.

Passades dues setmanes el mateix aficionat anà a veure a don Esteve, acaudalat fabricant, i veié amb certa sorpresa en el seu saló penjat el quadro d'aquell vell noble del temps del rei Carles IV.

—Aquest,—dignéu el senyor Esteve—és un meu avantpassat que combaté contra Nelson al combat de Trafalgar.

—¿De debò,—s'exclama l'altre—és un seu avantpassat? Dones va venir de vint duros, si no, meu hauria estat!

P. E. P.

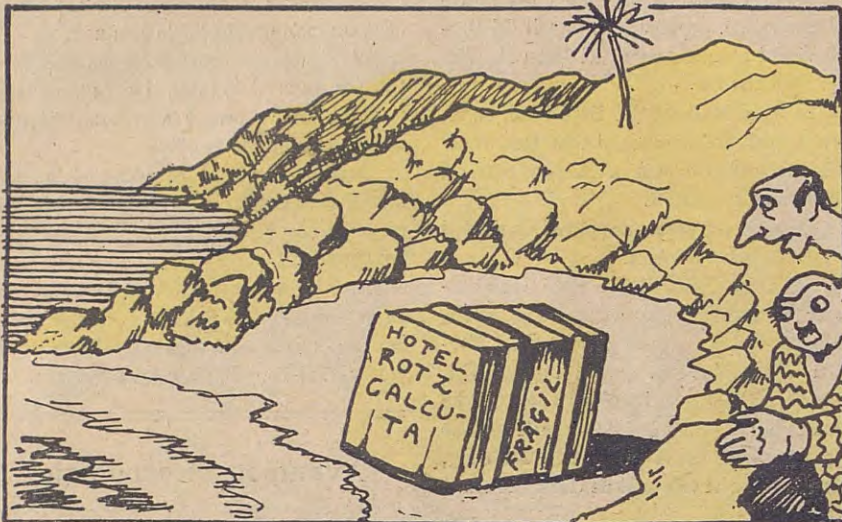
—¿Perquè som de la capital ens compten preus doblats?

—Està clar, com que són capitalistes!

(De *Pèle-Mèle*.)

Noves aventures d'en Baliga i en Balaga

Avui diria's que el Fat riure's d'ells s'ha proposat.

L'endemà, els dona coratge veure una caixa a la platja.

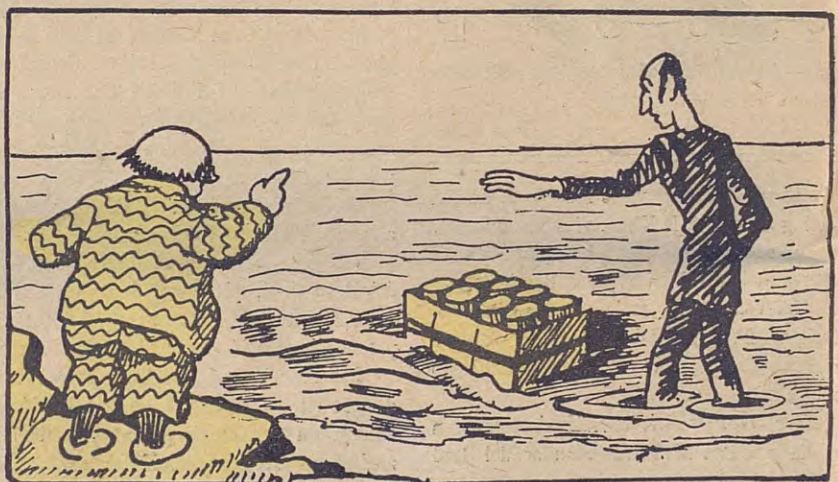
—Destinada a un hotel va.
—Seran coses de menjà!

—Ara si que menjarem!
au, de pressa destapem!

—Baliga, digues, ¿què tens?
—Res!, que són escuradents!

—Baliga, tingues confiança.
Una altra caixa s'atansa.

—Són pots de llauna, ¿ho observes?
Seran llet o bé conserves.

Ja els destapen amatens... esperant clavar les dents.

Mes ai, que els pots han trobat tots plens de bicarbonat.

I si res volen menjar musclos hauran de cercar.